

Romeo & Juul

SYMFONIEORKEST
VLAANDEREN / LOD /
CONCERTGEBOUW
BRUGGE

Shakespeare in een sociaal getto

Jan-Jakob Delanoye

Gezien op 03 januari 2026
De Bijloke, Gent

Ruim vier eeuwen oud, en nog steeds het noodlottige liefdesdrama *par excellence*: 'Romeo & Juliet' van William Shakespeare. Zijn stuk werd sinds eind 16e eeuw ontelbare keren geadapteerd en getransponeerd, van het witte doek tot de operabühne. Maar wie zijn de Romeo's en de Julia's van vandaag? Winny Ang, die voor Symfonieorkest Vlaanderen een nieuwe versie schreef, situeert de tragedie in het hart van een sociaal getto. Tegen de achtergrond van ingesleten familietradities en xenofobie loopt een jonge Iranees die als Romeo door het leven gaat zijn Juul tegen het lijf. Het orkest onderstreept met romantiek van de bovenste plank.

08 JANUARI 2026

Sceptici zouden de multiculturele situering van Angs hedendaagse bewerking al te evident kunnen noemen. Waar anders kunnen familievetes zoals die tussen de Capulets en de Montagues vandaag nog bestaan? De schrijfster is de kritiek echter voor. Haar 'Romeo & Juul' is immers absoluut geen letterlijke hertaling van Shakespeare. In deze versie staat niet alleen transcultureel wantrouwen het duo in de weg. Ook hun eigen besognes spelen immers op. Romeo zoekt soelaas voor de banaliteit van zijn bestaan als marktkramer via zijn verbeelding. Zijn zelfverklaard dichtend talent blijkt evengoed een gevangenis, want hij durft de buitenwereld niet met zijn schrijfsels te confronteren. Juul weifelt op haar beurt om haar grote droom waar te maken: zangeres worden. Haar universum stopt aan het einde van haar straat, maar het is Romeo die haar een verdere horizon doet zien. Zij, op haar beurt, opent voor hem een nieuw leven, dat niet louter bestaat op papier.

‘Romeo & Juul’ wordt veel meer dan dan een narratief over een liefde onder een donker gesternte.

Kiezen voor elkaar, kunnen de twee dus alleen door voorbij sociale en maatschappelijke normen te denken. ‘Romeo & Juul’ wordt op die manier veel meer dan een narratief over een liefde onder een donker gesternte. Ang laat haar doelpubliek – kinderen vanaf 8 jaar – voelen dat een relatie pas mogelijk wordt eenmaal de personages zich bereid tonen de zekerheden in hun bestaan op losse schroeven te zetten. Een treffende gedachte die zich laat veralgemenen naar partnervorming *tout court*.

Het orkest aan zet

Symfonieorkest Vlaanderen duidde Joris Nassenstein aan als regisseur voor dit project. Die liet naast het orkest een stelling optrekken, die moet doorgaan voor een woonblok. Op het dak of in het voorportaal: acteurs Armin Mola en Sinay Bavurhe zoeken voortdurend elkaars nabijheid op. Een onverwachte tritagonist is het orkest, dat door Nassenstein ostentatief geëmancipeerd wordt. Reeds in het voorspel verlaten de musici hun vaste zitje om niet alleen van zich te laten horen, maar zich ook te laten zien.

Die methodiek blijkt een constante doorheen de opvoering, waarbij orkestleden ofwel via een opgelegde choreografie ofwel in schijnbare willekeur de handeling mee aansturen. Als Romeo ineens door vreemden belaagd wordt, zijn het enkele blazers die hem de stuipen op het lijf jagen. Later, als beide families elkaar in de haren vliegen, komen strijkers en blazers neus aan neus te staan terwijl ze Prokofiev citeren. Dat het jonge publiek niet alleen kennis maakt met instrumenten, maar ook muzikaal affect uitgebeeld ziet, moet hoogst intrigerend zijn...

‘Romeo & Juul’ herdefinieert Shakespeare’s gebaande paden naar de realiteit anno 2026.

Stuk voor stuk gehuld in een *hoodie* en met *sneakers* aan de voeten, wagen de musici van Symfonieorkest Vlaanderen zich ver buiten hun comfortzone. Bewonderenswaardig is dat de kwaliteit van hun uitvoering daar niet onder te leiden heeft. Dirigent Txemi Etxebarria leidt het geheel in goede banen en houdt de collage vakkundig bij elkaar, zelfs wanneer het orkest zich aan Oosterse franjes, musical of *slam poetry* waagt. Dergelijk eclecticisme past perfect bij de insteek van de opvoering, die Shakespeare’s gebaande paden herdefinieert naar de realiteit anno 2026.

Dat wil echter niet zeggen dat elke keuze gunstig effect ressorteert. Zo helpt Sinay Bavurhe ‘A Million Dreams’ (sowieso al een joekel van een *tearjerker*) helemaal om zeep, en is het onbegrijpelijk waarom Mozarts ouverture tot ‘Le nozze di Figaro’ in stukken moet worden gehakt. Verder ontbreekt het Armin Mola en Sinay Bavurhe aan spontaniteit. Wat amoureuze chemie zou moeten zijn, doet gekunsteld aan. Ligt dat aan Angs tekst, die losjes meandert tussen straattaal en dichterlijke inslag? Of aan de constructie die ‘Romeo & Juul’ in zijn geheel is?

Hoezeer de makers zich ook hebben willen inleven in zoiets enigmatisch als het kinderbrein, het creatief eindproduct mist intuïtieve naturel. Wat niet wegneemt dat de makers lof verdienen, omdat hun creatie zeker geen hervertelling van

dertien in een dozijn kan genoemd worden...